saaledes, at han møder saadanne Hindringer paa sin Vej, der kunne bringe ham til Besindelse, saa han atter kan faa Øje paa den Værdi af det ægteskabelige Samliv, han var i Færd med at miste Fornemmelsen af. Alle Ønsker og Tilskyndelser, som stemme med Hjemmets Tarv, skulle derimod i Forholdenes Ordning finde saa megen Støtte og Opmuntring som muligt. Særeje vil gjøre Ægtefællerne lige i Vilkaarlighed; og denne Vilkaarlighed vil da upaatvivlelig ogsaa brede sig og efterhaanden vinde Magt til at sprænge Ægteskabet.

C. N. Starcke, Dr. phil.

Dan eder en mening!

Når Anna Bugge Wicksell i »Kvinden og Samfundet« for 1890, 71 o. f. har taget til orde imod dr. Starckes artikel »Kvindens stilling i ægteskabet« (i »Kv. og Sf.« for 1889, s. 161) og begrundet dette med de ord, at »tendensen i denne artikel forekommer hende at være af en så farlig art, at det har stået for hende næsten som en pligt, udtrykkelig at tage til genmæle mod den«, så har jeg netop samme grund, — følelsen af, at det er min pligt — til at tage til orde imod hendes artikel, hvis tendens forekommer mig i høj grad farlig for samfundet i sin helhed som for kvindesagen i særdeleshed; ti jeg mener, at hvis hendes opfattelse sejrede iblandt flertallet af kvindesagens tilhængere, da vilde kvindesagen derved komme ind i et galt spor.

De samme anskuelser om ægteskabet, som A. B. W. gør sig til talsmand for, har også tidligere fundet udtryk i et indlæg af »En troende« i »Kv. og Sf.« for 1889, side 211. Også med forfatteren af hint indlæg er jeg fuldstændig uenig.

Begge dr. Starckes modstandere — særlig »En troende« — har følt sig så dybt krænkede paa kærlighedens vegne over dr. St.'s ord. Dertil er der — efter min mening — aldeles ingen grund. Dr. St. udtaler som sin overbevisning, at det *historiske* grundlag for ægteskabet ikke var kønsdriften, men madspørgsmaalet. Deri kan intet krænkende være, ti det ene grundlag er lige så lidt ophøjet som det andet, og desuden kommer det i en historisk undersøgelse jo kun